

LBRIS

We know
books

SANTA
MONTEFIORE

Florile uitării

Traducere din limba engleză și note
VALENTINA GEORGESCU

LITERA
București

Capitolul 1

Frunzele galbene ale salciei plângătoare toamna

*Hartington House, Dorset
Octombrie 2005*

Gus se strecură până la ușa biroului mamei sale și-și lipi urechea de crăpătură. Inspiră mirosul familiar de Marlboro Lites și simți cum îl copleșește frustrarea la auzul vocii ei răgușite vorbind la telefon. Știa că vorbește cu profesorul lui, domnul Marlow. Presupuse, corect, că ea nu era de partea lui. Gus era o problemă cu care nimeni nu voia să-și bată capul rezolvând-o.

– Nu cred! exclamă ea. Îmi pare așa de rău, domnule Marlow. N-o să se mai întâmple. Vă promit. Tatăl lui va sosi astă-seară de la Londra. O să mă asigur c-o să stea de vorbă cu el... Aveți dreptate, este absolut inadmisibil să muște alt copil... Am să-l găsesc și am să-l trimit imediat înapoi la școală.

Apoi tonul ei se îndulci și Gus o auzi hârșâind scaunul pe lemnul podelei când se ridică.

– Știu că *poate* fi puțin cam agresiv, dar abia ne-am mutat de la Londra acum câteva luni. A fost dificil pentru el. Și-a părăsit toți prietenii. Are doar șapte ani. Se va acomoda. Dați-i un pic de răgaz, domnule Marlow. Vă rog. Chiar e un băiat bun.

Gus nu rămase să asculte mai mult. Se întoarse în vârful picioarelor înapoi pe coridor și ieși pe terasă pe ușa dinspre grădină. Pajiștea era de un verde intens și umed, strălucind în lumina palidă a dimineții. Inspiră adânc și privi negura ridicându-se în aer. Își îndesă mâinile în buzunarele pantalonului și se înfioră. Își lăsase haina la școală. Înghițindu-și resentimentele, traversă terasa și o luă în susul potecii mărginite de tufișuri zburlete de cimbri tunse sferic. Mergea cocoșat, aruncându-și picioarele unul după altul, căutând din priviri orice creatură mică pe care să-și verse nervii.

La capătul potecii cu cimbri se afla un câmp plin de oi, aparținând vecinului lor, Jeremy Fitzherbert. Printre oi era și un măgar bătrân și neîngrijit pe nume Charlie. Nimic nu-i făcea o mai mare plăcere lui Gus ca terorizarea bietului animal, pe care îl alerga cât era câmpul de mare cu un băț, până când răgetul lui devenea hodorogit și disperat. Sări gardul. Simțind pericolul, Charlie își ciuli urechile. Îl observă pe băiat sărind de pe gard, și ochii i se holbară de frică. Îngheță pe loc, cu nările umflate și inima bătându-i ca un motor ruginit.

Gus tresări de exaltare. Uită că-l mușcase pe Adam Hudson pe terenul de joacă, că fugise pe poarta școlii pe strada principală, uită de vocea supărată a mamei și de propriul sentiment sfâșietor de izolare. Uită de toate, mai puțin de căldura bruscă pe care o simți în tot corpul când porni în urmărirea măgarului.

– Ești o mătă sperioasă? sâsâi el printre dinți când se apropie de animalul îngrozit. Boooooaa! se repezi la el, distrându-se de felul stângaci în care măgarul dădu înapoi înainte să pornească într-un galop rigid către pădurea de la marginea câmpului, zbierând panicat.

Ce păcat că nu avea nici un băț la el. Era mai distractiv când îl lovea.

Plictisit de acel joc, Gus își continuă drumul prin pădure, lăsându-l pe Charlie tremurând într-un colț al pajiștii, înconjurat de oi. Solul era reavăn, presărat cu rămurele și frunze brune, printre care un fazan lucios scurma pământul după mâncare. Soarele strălucea slab printre frunze, luminând pânzele de păianjen care orna cu dantelele lor tufișurile înconjurătoare. Gus rupse o rămurică și începu să adune pânzele, strivind sub tălpi păianjenii care fugeau care

încotro. Plăcerea fu efemeră, și Gus rămase cu goliciunea gândului, deși subconștient, că nu însemna nimic pentru nimeni.

Miranda Claybourne puse telefonul în furcă și rămase la fereastră, privind peste livadă. Terenul era presărat cu mere și cu ultimele prune. Simțise prezența fiului ei la ușă, dar acum plecase. Dintre toate zilele pe care le-ar fi putut alege să chiulească, Gus alesese tocmai ziua termenului de predare. Își stinse țigara, asigurându-se că o întrerupere în lupta de renunțare la fumat era absolut în regulă; trei fumuri nici nu contau. Nu avea timp să se ducă să-l caute, și oricum, nici nu știa de unde să înceapă, terenurile erau așa de vaste și, observă ea cu un sentiment de slăbiciune bruscă, dezarmant de umede și de înțesate de vegetație. Gândul străbaterii lor în cizme de cauciuc era insuportabil pentru o fată de la oraș obișnuită cu încălțăminte Jimmy Choo și cu beton. Colac peste pupăză, mai trebuia să termine și articolul pentru *Red*. Până acum, singurul avantaj al vieții la țară era că nu trebuia să-și perie părul și să se machieze ca să-i ducă și să-i ia pe copii de la școală. Gus și sora lui de cinci ani, Storm, străbăteau în fiecare dimineață aleea pe biciclete, pe care le lăsau la poartă și se suiau în autobuzul școlii, care oprea acolo la ora opt, în mod mai mult decât convenabil pentru ei. La Londra trebuia să se trezească devreme pentru a se face prezentabilă pentru celelalte mame cu mașinile lor de teren și cu ochelarii lor de soare imenși la ochi, care păreau fermecătoare, aparent fără efort, îmbrăcate în Gucci, cu părul lor neted vopsit și tuns perfect la Richard Ward¹. În Hartington își imagina că abia dacă auzise cineva de Gucci sau de Richard Ward, ceea ce păruse încântător de caraghios când sosise, dar era acum doar caraghios. Se plângea cu mult spirit în articolul ei, care relata lupta de adaptare la viața rurală, transformându-și resentimentele în ilaritate. Alături de vremea umedă, mohorâtă, oarecum mai umedă și mai mohorâtă la țară decât în Londra, pitorescul Hartingtonului era aproape intolerabil. Nu mai rămânea decât să facă haz de necaz.

Spre deosebire de soțul ei, Miranda nu dorise să părăsească Londra. O treceau transpirații reci la simplul gând că ar fi fost mai

¹ Salon de coafură și de înfrumusețare foarte premiat din Londra

departe de o simplă boare de parfum de Harvey Nichols¹. Să mănânce la cârciuma din localitate în loc de Ivy² sau Le Caprice³ era aproape suficient pentru a se limita permanent la propria masă din bucătărie. Ce dor îi era de orele de Pilates din Notting Hill⁴, de prânzurile cu prietenele de la Wolseley⁵, de micile răsfături de la Ralph Lauren înainte de a ajunge acasă. Dar nu avuseseră de ales. Gus fusese exmatriculat pentru agresivitate, iar mutarea lui la o școală liniștită de la țară păruse o alternativă logică. Mai avea un an școlar întreg înainte să-i poată face bagajele și să-l trimită la o școală cu internat, unde problema lui Gus le-ar fi fost luată de pe umeri. Pentru Miranda și David Claybourne, un an cu comportamentul inadecvat al lui Gus părea incredibil de lung.

„Of, Doamne, ce-am să mă fac? Chiar nu am timp de asta“, își spunea Miranda în sinea ei, aruncându-și țigara în coșul de hârtii și acoperind-o cu câteva bucăți mototolite de ziar, ca să nu-i amintească de lipsa ei de voință. Își dorea să fi angajat o altă bonă în loc să insiste să se descurce de una singură. Asta era problema cu mamele care muncesc: culpa. Care mergea mână în mână cu epuizarea, încercând să fii de toate pentru toți și să păstrezi doar puțin și pentru tine. David sugerase să angajeze o bucătăreasă și un grădinar, astfel putând avea mai mult timp pentru scris. Viața la țară nu era ca aceea de la Londra, unde puteai să comanzi acasă sushi sau mâncare chinezească de la Mr Wing; aici trebuia să se suie în mașină și să meargă la oraș, lucru care necesita planificare. Ea nu avea timp să planifice mese. Singurul lucru bun era domnul Tit, lăptarul, care venea în fiecare dimineață cu ziarul și laptele în dubița lui albă cu număr de înmatriculare: COW1⁶. O făcea să rădă în orele mohorâte ale dimineții, când era încă întuneric și ea se lupta să-i pregătească pe copii pentru școală. Cât despre

¹ Harvey Nichols, fondat în 1831, este un lanț britanic de magazine cu un magazin reprezentativ în Knightsbridge, Londra. Comercializează colecții de modă pentru bărbați și femei, accesorii, produse cosmetice, vin și produse alimentare.

² Restaurant de lux londonez din West Street, Covent Garden, fondat în 1917

³ Restaurant clasic din Piccadilly, Londra, oferind un meniu cu preparate britanice moderne

⁴ Cartier rezidențial de lux din vestul Londrei

⁵ Cafenea-restaurant de tradiție europeană situată în Piccadilly, Londra

⁶ Vacă

grădină, era o grădină adevărată, nu un patio cu câteva plante în ghivece, ci pogoane întregi de teren. Nu era așa de ușor să găsești ajutor la țară. Londra era plină de străini care implorau să fie angajați; în Dorset nu părea să existe vreun străin. Totul era atât de ostil și de dezarmant. Nu se simțea în largul ei. David se amoresase de casă pe loc pentru că îi ispita aspirațiile lui de grandoare. Ea acceptase cu inima îndoită, tânjind după Notting Hill și asfalt, simțindu-se ușor vinovată pentru că nu aprecia o casă atât de mare într-un cadru atât de idilic. Dar ce Dumnezeu puteai face la țară?

Ca jurnalist liber-profesionist, era mereu sub presiune. Nu avea nevoie de bani: David lucra în City¹ și câștiga mai mult decât puteau unii cheltui într-o viață, dar ea avea scrisul în sânge și nu ar fi putut renunța nici dacă ar fi vrut. Visa ca într-o zi să scrie un roman, o poveste de dragoste de proporții, așa ca *Anna Karenina* sau *Pe aripile vântului*. Dar încă nu găsise un subiect bun. Până avea să-l găsească, se blocase pe articole pentru reviste și ziare, care îi satisfăceau măcar nevoia de a se exprima și o mențineau vital ancorată în viața londoneză. Miranda își făcea de lucru la calculator, ca să nu trebuiască să asculte vocea disperării, care nu înceta să-i șoptească în ureche. Se eschiva de la treburile mărunte din gospodărie, sperând că acestea vor dispărea, că David va admite că totul nu fusese decât o cumplită greșală și îi va duce înapoi în mediul căruia îi aparțineau. La urma urmei, viața la țară nu-l schimbaseră pe Gus. Însă David găsea plăcere în mediul rural pentru că se putea întoarce la oraș duminică, umflându-se în pene că a petrecut sfârșitul de săptămână pe moșia lui de la țară. Ea era blocată acolo la nesfârșit.

Pentru ea, soțul ei era chipeșul, binevoitorul David Claybourne. Mereu stăpân pe situație, mereu puternic și capabil, navigând relaxat prin viață ca și cum le-ar mai fi făcut deja pe toate de nenumărate ori. Acum, că se mutaseră, abia dacă îl mai vedea. La început, venea acasă joia și stătea până duminică seara. Acum, venea vinerea și pleca duminică după prânz. Era obosit, dorindu-și să-și petreacă sfârșitul de săptămână stând la televizor și uitându-se la golf. Dacă ea nu l-ar fi

¹ City of London (numit simplu City) este principalul centru financiar al Regatului Unit, fiind și cel mai mare centru financiar al lumii, alături de New York City.

cunoscut așa de bine, l-ar fi suspectat că are o amantă – dar David era mult prea preocupat de părerea celorlalți ca să calce strâmb.

Miranda se întoarse la birou și formă numărul soțului ei la Goldman Sachs. Dorea nu numai să-i împărtășească grijiile ei legate de Gus, ci și să-i audă pur și simplu vocea.

– Iubitule, eu sunt, spuse ea când el răspunse.

– Ei, care-i treaba pe-acolo, iubire? E totul în regulă?

Părea optimist. Ea se liniști numaidecât.

– E vorba de Gus, a fugit.

David scoase un oftat nervos.

– Nu iar!

Miranda se simți brusc prost că-i stricase ziua.

– Va trebui să porți o discuție serioasă cu el diseară, spuse ea. Pe tine o să te asculte.

– Ar merita mai degrabă o chelfăneală zdravănă.

– E ilegal. Poți să spui că o astfel de lege a fost inventată de oameni fără copii.

– Ai vorbit cu domnul Marlow?

– Da. Nu e prea fericit. Ferească Dumnezeu să fie exmatriculat și din școala asta!

Miranda începu să se joace cu un creion.

– N-o să fie. Țștia de la țară sunt mai toleranți. În plus, o să depășească faza asta. Acum se adaptează încă la noua situație.

– Sper să ai dreptate.

– Pari deprimată, draga mea.

– Știi, chiar mă confrunt cu niște probleme. Trebuie să-mi termin articolul și nu pot să mă așez la birou, pentru că am atâtea treburi gospodărești de care să mă ocup. Și acum a mai fugit și Gus, și nu am deloc timp să scriu. Îmi vine să-mi smulg părul din cap!

– Și ce păr frumos ai! glumi el. Uite ce-i, dacă te-ai îngriji să angajezi ajutoare, ai avea timp pentru lucrurile importante.

Era uluit de incapacitatea atipică a soției lui. Comandase armata de constructori timp de opt luni ca un adevărat general, însă în ultima vreme își pierduse vloga.

– Ar fi trebuit să mă ascuți și să angajezi o bonă. Jayne ar fi putut veni cu noi dacă i-am fi făcut o ofertă pe care n-ar fi putut-o refuza. Visul tău de a fi o zeiță casnică nu prea s-a materializat, așa-i? Am fost niște proști c-am lăsat-o să plece. Era singura cu care Gus se înțelegea. Acum ești stăpâna unei moșii, Miranda. Organizează-te, pentru numele lui Dumnezeu, înainte s-o luăm amândoi razna.

Era clar că David credea că problemele fiului lor erau responsabilitatea soției lui.

– O să se întoarcă acasă când o să i se facă foame, replică ea la întâmplare, rănită că el dădea din nou vina pe ea. Și-atunci am să-l trimit înapoi la școală.

Puse telefonul jos și se întoarse la birou, privind inexpressiv la titlul ironic al articolului ei: *Visul meu bucolic*.

Gus stătea sub un copac, simțind cum îi chiorăie burta. Voia să se ducă acasă, să se așeze lângă șemineul din camera de joacă și să se uite la *Stăpânul inelelor* pe DVD. Îi era dor de plăcinta cu carne făcută de Jayne și de merele în aluat crocant cu sos de vanilie. Treptat, furia lui fu domolită de vântul umed care îi pătrundea până la oase. Își frecă palmele și suflă aer cald în ele. Chiar dacă ar fi avut cuvintele necesare, nu ar fi fost în stare să-și explice acțiunile, nici măcar lui însuși. Nu știa de ce era otrăvit de atâtea frustrare și furie. Se simțea respins. Când răbufnea, se simțea mai bine. Brusc, o bulă mare de aer i se formă în stomac, se urcă pe trahee și ieși din gât sub forma unui oftat mare și necontrolat. Lacrimile îl șocară și îl consternară, dar nu se putu opri.

– Ești bine, puștiule?

Gus se răsuci, înghițindu-și lacrimile. Nu-l auzise pe bărbat apropiindu-se. Lângă el gâfâiau doi câini ciobănești negri.

– Ești băiatul lui David Claybourne, nu-i așa? întrebă Jeremy Fitzherbert.

Gus dădu afirmativ din cap. Jeremy se prezentă, iar fața lui uscățivă și zbârcită se încreți într-un zâmbet. Unul dintre câini se lipi de pantalonii lui maro din reiat băgați în niște cizme de cauciuc verzi. O șapcă de tweed îi acoperea părul castaniu rar. Avea ochi mici,

strălucitori și foarte albaștri. Mângâie câinele pe cap cu o mână înmănușată, în cealaltă ținând un băț lung. Era chiar bățul pe care Gus îl folosisese să chinuiască măgarul.

– Nu ar trebui să fii la școală? Hai să te duc acasă.

Gus se ridică în picioare fără tragere de inimă. Unul dintre câini veni degrabă la el. Gus se dădu înapoi.

– Oh, este un câine căruia îi place să sară pe tine! spuse Jeremy râzând. Nu-ți face griji, nu mușcă. Cel slăbănog e Mr Bean, cel grăsun e Wolfgang.

Jeremy îl mângâie cu afecțiune pe Mr Bean. Gus își șterse fața cu mâneca și-l urmă pe Jeremy pe potecă.

Oile erau adunate în formație compactă, așteptând să fie mânaț. Charlie, măgarul, rămase în colțul îndepărtat al câmpului, privindu-i precaut.

– Charlie! strigă Jeremy, scotocind în buzunar după un morcov. Vino, bătrâne!

Charlie rămase pe loc.

– Ce-o fi cu el? bombăni Jeremy ca pentru sine.

Gus își plecă privirea și-și vârî mâinile în buzunare.

– Măgarii ăștia, oftă Jeremy, dând din cap. Am să mă duc să mă uit la el mai încolo. E un moșneag ciudat. Știi că are peste nouăzeci de ani?

– Chiar? făcu Gus, privind pe sub bretonul negru.

Jeremy observă ceva dur în ochii aceia de un albastru-deschis și se încruntă. Nu știa cum să vorbească unuia de vârsta lui Gus, așa că porni din nou pe câmp cu pași mari și o luă apoi pe aleea cu cimbri, fără să scoată o vorbă. Gus se târa agale în urma lui, întrebându-se cum și-ar fi putut recupera bățul.

Odată ajunși la poarta grădinii, Gus se strecură înăuntru, aruncându-i lui Jeremy o privire fugară, mai degrabă de expediere decât de mulțumire.

– Mama ta e acasă? Aș vrea s-o văd, spuse Jeremy, zăbovind pe terasă.

Gus ezită, mușcându-și buza. Părea că își face curaj înainte să poată reflecta față în față cu mama lui.

– Maa-ma! strigă el în cele din urmă.

Măinile Mirandei înghețară deasupra tastaturii laptopului la auzul vocii fiului ei. Simți brusc o ușurare. Merse degrabă în salon, unde dădu cu ochii de Gus, cu mâinile în buzunare, târșâindu-și picioarele, cu fața murdară de noroi și lacrimi. Inima i se înmuie.

– Scumpule, am fost așa de îngrijorată. Pe unde mi-ai umblat?

Îngenunche ca să-l îmbrățișeze, dar el se crispă. Era rece ca un cadavru.

– Nu poți să fugi așa. E periculos. Miranda îl observă apoi pe Jeremy stând în cadrul ușii. Oh, mă scuzați, nu v-am văzut, spuse ea, ridicându-se.

– Eu sunt Jeremy Fitzherbert, vecinul dumneavoastră. Își scoase mânușa ca să dea mâna. Ne-am făcut cu mâna de la depărtare, dar nu am făcut niciodată cunoștință cum se cuvine.

– Oh, da, l-ați cunoscut pe soțul meu, David.

Mâna lui Jeremy era aspră și caldă. El observă manichiura ei și inelul mare cu safir și diamant de pe inelarul mâinii stângi. Mirosea a limetă.

– Eu sunt Miranda. Vă mulțumesc că l-ați adus acasă. Am înnebunit de grija lui.

– Era în pădure, spuse Jeremy. Nu are ce să i se întâmple rău acolo, vă asigur. Doar să nu cadă în vreo capcană pentru vulpi.

– Capcană pentru vulpi? Miranda făcu ochii mari.

Jeremy ridică din umeri.

– Îmi mănâncă găinile. Când le apucă dorul de aventură, atacă până și oile. Cred că Gus este mult prea isteț ca să cadă într-una.

Miranda se întoarse către fiul ei, dar acesta dispăruse.

– Eu sunt obișnuită cu parcurile din Londra, nu cu peisajul rural. Totul de aici este destul de nou pentru mine, spuse ea cu voce ușor tăioasă.

Jeremy remarcă părul ei șaten lung, legat într-o coadă de cal, și ochii de un albastru-deschis, de același cristalin dur ca al fiului ei. Era o femeie frumoasă, cu pomeți proeminenți, osoși, și cu maxilar puternic, deși cam prea slabă pentru gustul lui.

– Aveți o soție, domnule Fitzherbert?